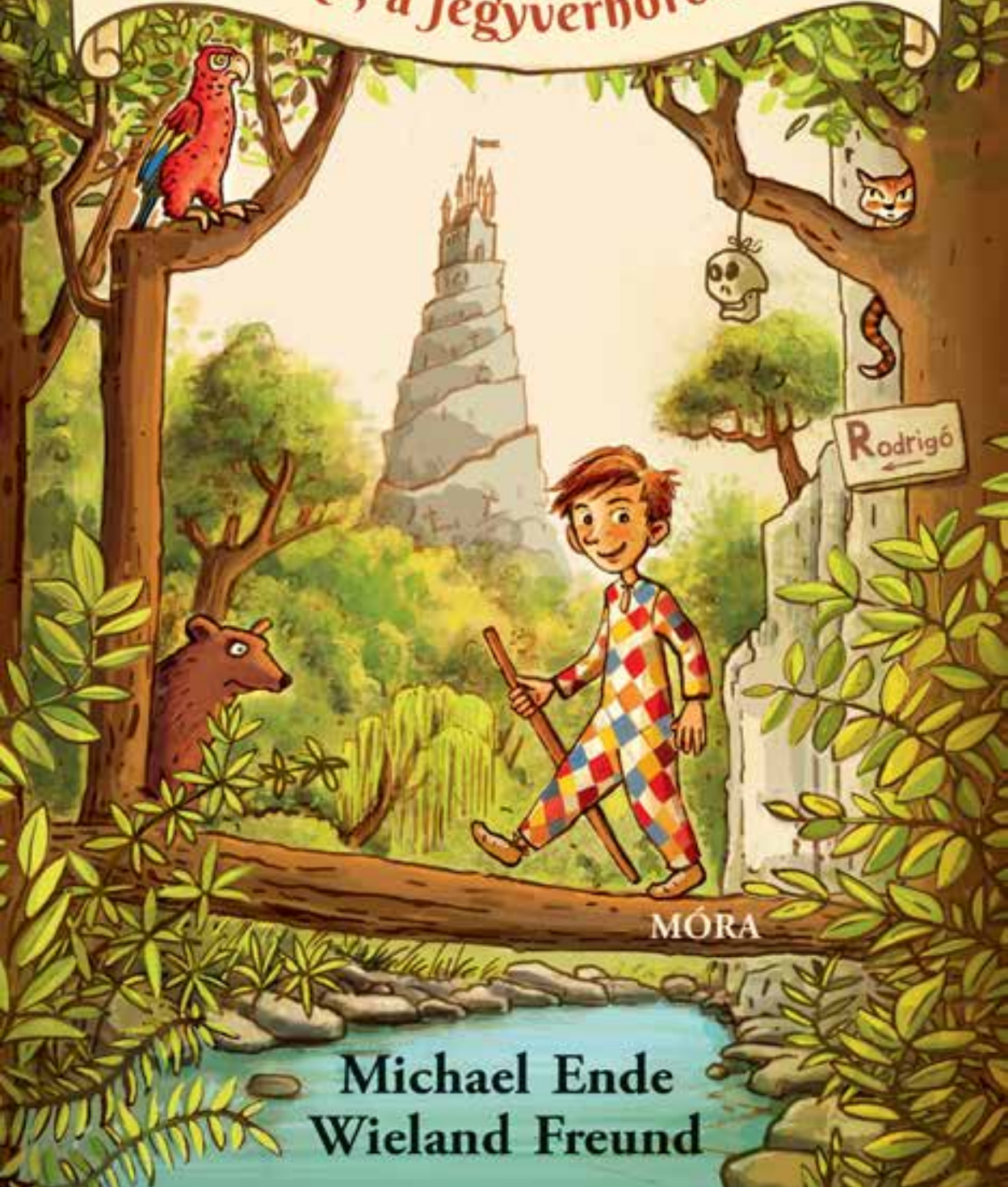

Rosszcsont Rodrigó és Filkó, a fegyverhordozója

MÓRA

Michael Ende
Wieland Freund

**Michael Ende
Wieland Freund**

Rosszcsont Rodrigó és Filkó, a fegyverhordozója

A mű eredeti címe:

Rodrigo Raubein und Knirps, sein Knappe

By Michael Ende & Wieland Freund

Illustrated by Regina Kehn

© 2019 by Thienemann in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart

Fordította: Perczel Enikő

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:

www.mora.hu

Hungarian translation © Perczel Enikő, 2019

Hungarian edition © Móra Könyvkiadó, 2019

Regina Kehn rajzaival

MÓRA KÖNYVKIADÓ

Első fejezet

amelyben a főszereplőnek nyoma vész – mégpedig egy szemhunyásnyi idő alatt

A sötét középkor legközepén, egy hétközepe napon, ráadásul az éj kel-
lős közepén egy doboz formájú kocsi, amelyet három szamár húzott,
a kátyúk és tócsák tarkította országúton csörömpölt és hörömpölt. Ret-
tenetes égháború tombolt, olyan gyorsan követték egymást a villámok
és a mennydörgések, hogy nem lehetett eldönteni, melyik mennydörgés
melyik villám párja. Úgy zuhogott az eső, mintha dézsából öntötték volna,
és viharos szél süvített.

Amikor „sötét középkor”-ról beszélünk, olyan kort értünk alatta, ami-
kor még nem találták fel az elektromos áramot, vagyis még jóval a ti nagy-
szüleitek gyerekkora előtti időket. Az pedig elképzelhetetlenül régen tör-
tént. Azokban az időkben nem volt se villanykörte, se kocsilámpa vagy
zseblámpa, és természetesen utcai világítás sem. Könnyű elképzelni, mi-
lyen szénkoromholló-fekete sötétségbe burkolóztak éjjel az utak.

Ha akadt volna olyan merész vándor, aki ilyenkor útra kel, és találkozik a kocsival, akkor már messziről, az ézengésen keresztül is tisztán hallhatta volna a szamarak kantárján és gyepelőjén fityegő csengettyűk csilingelését. A villámfényben pedig azt is tisztán láthatta volna, hogy a kocsi olyan, mint egy négykerekű házikó, falai telefestve csupa vicces figurával. A csúcsos tetőn bádogkémény meredt az égboltra, jobb és bal oldalon muskátlis ablakok, a hátsó oldalon bejárati ajtó, fölötte elötetőcske. Az ablakok felett mindkét oldalon felirat állt cikornyás betűkkel:

DICK TATA BÁBSZÍNHÁZA

A direktor úr, egy töpszli, pufók emberke a bakon kucorgott egy böhöm nagy esőkabátban. Széles karimájú kalapjáról csöpögött a víz, feje ide-oda imbolygott a zötyögő kerekek ritmusára, rózsás, cipó formájú arca földöntúlian békésnek és barátságosnak tűnt. Az igazak álmát aludta ugyanis, édesdeden hortyogott. Az ézengés láthatólag egy cseppet sem zavarta. A három szamar ugyanilyen zavartalanul, békésen poroszkált. Láthatólag hozzászoktak már, hogy maguktól megtalálják az utat.

A kocsi belsejét csak egy gyenge fényű, pirinyó olajmécses világította meg, amely a mennyezetről lógó láncon himbálódzott. A sarokban tűzhely, mögötte, a falon serpenyők, lábasok és merőkanalak. A tűzhely mellett főzősarok asztalkával, paddal, két székkal – minden irtó praktikus és pici volt. A másik sarokban beépített emeletes ágy, alul franciaágy, felül pedig – szinte karnyújtásnyira a mennyezettől – egy kisebb, keskenyebb ágy, amire csak létrán lehetett felmászni.

A szobában amúgy mindenütt marionettbábok himbálóztak zsinórjukon a plafonról vagy állványokról lógva. Hercegnők és királyok, polgárok, parasztok és boszorkányok, varázslók, a halál és az ördög, paprikajancsik, törökök, lovak és sárkányok és sok-sok lovag. A padlón ládikák és kosarak álltak egymás hegyén-hátán, bennük tárolták a díszleteket

meg a bábszínház ezernyi apró kellékét, a parányi kardokat és pajzsokat, királyi jogarokat, tányérokat, székeket, fákat és hajókat és az összes többi holmit.

A vibráló fényben ide-oda imbolygó bábok olyan élethűek voltak, mint-ha csak egymással keringőztek volna.

Az étkezőasztal fölötti függönykarnison pöttöm, tiritarka papagáj gubbasztott, és fejét a szárnya alá dugva szunyókált. Az alsó franciaágyon, egy piros kockás dunna alatt Dick néne hortyogott ugyanolyan édesdeden, mint ahogy odakint a bakon férjura, csak sokkal nőiesebben és dallamosabban.

A felső ágy üres volt. A kocsi hátsó ajtaját pedig ki-be csapdosta a szél, kihi-behe, kihi-behe és folyton csak kihi-behe.

Úgy látszik, valaki elfelejtette rendesen becsukni.

Hirtelen óriási zaj támadt, mintha a kocsi kerekei egy nagy köre futottak volna, az egész jármű megdőccent, és oldalra billent. Csörögve-zörögve minden a feje tetejére borult. Dick néne is kipenderült az ágyból. A papagáj az utolsó pillanatban még bele tudott kapaszkodni a karnisba, de fejjel lefelé lógott.

– Szent Habakuk! – rikácsolta a tollas jószág. – Mi a szösz volt ez?

Dick néne átvágta magát a bábkupacon, és felkiáltott:

– Hé, Dick tata, mi történt?

Kintről férjura hangját hallotta a szélviharon át:

– Dolly, Willy és Ully már megint elbóbiskoltak, és az árokba hajtottak.

– Ephraim Emanuel Dick – vágott vissza mérgesen a felesége –, nem sül le a bőr a képedről? Képes vagy a három szamárra kenni, miközben nyilván te voltál az, aki elaludt?! Hogy lehet valaki ennyire felelőtlen!

Mindig intő jel volt Dick tata számára, ha felesége a teljes nevén szólította. Bekémlelt a kocsi belsejébe, és tátva maradt a szája.

– Megütötted magad, életem?

– Szóra sem érdemes – felelte a papagáj. – Szókratésznek csak egy farktolla görbült meg.

– Fogd be a csőröd, Szókratész – szólta Dick tata –, nem téged kérdeztelek. Hogy vagy, édes feleségem? Minden rendben?

Dick néne kipréselte magát az ide-oda csapódó ajtón. Ugyanolyan pufók és rózsás képű volt, mint Dick tata, csak ő mindössze egy szál hálóinget és hálósipkát viselt. Miután gépiesen puszt nyomott férjura képére, nagy sóhajtások közepette szemügyre vette a felborult kocsit, majd megkérdezte:

– Szerinted talpra tudjuk állítani?

– Muszáj lesz. Ezen az isten háta mögötti helyen egy árva lélek sem segít rajtunk. Hármunknak kell boldogulni. Filkónak is segítenie kell. Hol van? Még nem jött ki?

– Szerintem nem – felelte nyugtalanul Dick néne. – Én végig azt hittem, veled van.

– Nem, nem velem volt – mondta Dick tata.

Rémülten néztek egymásra, majd egyszerre kiabáltak be a kocsiba.

– Hé! Filkó! Kisfiam! Bogaram! Odabent vagy? Nem esett bajod? Szólalj már meg, kisfiam! Jól vagy? Filkó, mondj már valamit!

– Itt egy árva lélek sincs – harsogta a papagáj –, csak Szókratész.

– Szent Kleofás! – csapta össze a kezét Dick néne. – Akkor hol van? Hová tűnhetett szegény kisfiam? Biztos elhagytuk útközben, de hol és mikor? Mi történhetett vele?

Azzal összevissza rohangálni kezdtek a koromsötétben, és megpróbálták túlkiabálni a vihart.

– Kicsi Filkó! Kisfiam! Drágaságom! Válaszolj, ha hallasz minket! Hol vagy? Gyere vissza, szentem!

De csak a szél süvített és a menny dörgött vissza.

A kisfiú eredeti neve természetesen nem Filkó volt. A keresztségben a Hastrubel Anaximander Chrysostomos nevet kapta. Ezek a nevek egy ősrégi mesekönyvből származtak, amiből Dick tata színdarabötleleteket merített. De senki nem tudta kiejteni a bonyolult neveket, nemhogy mindet megjegyezni, még a szülőknek is beletört a nyelvük. Ezért csak Filkónak

hívták – és mi is így hívjuk majd a most következő történetben. Szóval nyugodt szívvel elfelejtethjük ezeket a neveket.

Dick néne sírva fakadt.

– Olyan kis megátalkodott a szentem – szipogott –, remélem, nem vett a fejébe semmiféle örültséget.

– Na jó – szólalt meg Dick tata –, valljuk be: ő a legcsökönyösebb, legesztelenebb fiunk az összes közül.

– De hát nincs is több fiunk... – hüppögött Dick néne.

Dick tata nyugtatólag megölelte asszonykáját, és megsimogatta a haját, amitől félrecsúszott a hálósipka.

– Ne aggódj, édesem, biztos nemsokára előkerül Filkó. A jég hátán is megél. Meg fogjuk találni, és akkor aztán jól elnászpángolom.

– Csak a testemen keresztül! – jajveszékelt Dick néne. – Szívtelen apa. És különben is, mi van, ha elrabolták?

– Jaj, ugyan már – mondta Dick tata –, direkt azért utazunk az éj leple alatt, hogy egy árva lélek se lásson meg bennünket, ráadásul nincs az a rabló, aki ilyen ítéletidőben portyára indulna.

– Ezt te sem gondolhatod komolyan! – kiáltott fel Dick néne egyre kétségbeesettebben. – Ez a vidék csak úgy hemzseg a haramiáktól.

– Jó, de miért tennének ilyet? – vetette ellen Dick tata egy kissé elbizonytalanodva. – Szegény bábszínészek vagyunk. Nem tudunk váltságdíjat fizetni. Miért akarná bárki is elrabolni Filkót?

Dick néne kibújt férjura öleléséből, és halálra vált arccal hátralepett.

– Errefelé ólalkodik, a fák között – nyögte ki nagy nehezen – Rosszcsont Rodrigó, a legelvetemültebb, legsötétebb rabló. Egy hidegvérű gatzfickó. Azért gonoszkodik, mert örömét leli benne, ha gonoszkodhat. Könyörten. És mi van, ha a mi Filkónkat...

Dick néne torkán akadt a szó. Dick tata könnyei is eleredtek. Szorosan ölelték egymást, és eső áztatta az arcukat.

– Szent Habakuk! – rikácsolta Szókratész a kocsi belsejéből. – Az nem

lenne piskóta! De ne veszítsétek el a fejeteket. Hátha csak azért szállt le Filkó, mert pipikélnie kellett, vagy ilyesmi.

– Olyankor – felelte Dick tata elcsukló hangon – mindig kikiabál, hogy álljunk meg, és várjunk.

– De ha egyszer elaludtál, te álompupák! – támadt férjura Dick néne, és megrázta. – Meg se hallottál semmit! Az a szegény fiú meg összevissza kóborol most az éjszakában.

– Te is elaludtál – vágott vissza kétségbeesésében Dick tata –, különben észrevetted volna, hogy leszáll.

– A rossebbe! – rikácsolta a papagáj. – Lenne olyan drágalátos valaki, és visszafordítaná a kerekeire a kocsit? Szókratész még mindig fejjel lefelé lóg a karnisról, és az orra hegyéig se lát, mert kiment a pilács, és egyáltalán. Most szépen itt maradunk, aztán hajnalban, amikor felkel a nap, Szókratész körbepölyölgő a környéket Filkó után. Ti is körbepölyölgőhettek ugyanígy. De most nem tehetünk mást, mint hogy várunk, hátha magától visszajön. Nos, legyetek szívesek helyrebillenteni a kocsit, hogy Szókratész értelmesen tudjon gondolkodni.

Ez a papagáj, amint látszik, józan paraszti ésszel jócskán megáldott tolas jószág volt, akit nem volt könnyű kihozni a sodrából. Egy olyan faj képviselője, ami irtó apró méretű és irtó tarka; úgy nézett ki, mint egy bohóc, aminek nem nagyon örült. Ráadásul – ahogy ez a papagájoknál lenni szokott – megdöbbenően szép kort élt meg, már majdnem százéves volt, vagyis roppant nagy élettapasztalattal bírt.

Pofonegyszerű a magyarázat arra, hogy Szókratész miért beszélt ilyen tökéletesen érthetően: nemcsak Dick tatával és Dick nénével, hanem már a szintén bábszínész Dick nagytatával és Dick nagynénével is együtt járta a vidéket, és minden előadást százezerszer hallott, míg végül kívülről megtanulta mindet. És mivel különlegesen okos madárnak számított (ezért is nevezték el a görög filozófusról), olyan virtuóz módon bánt hatalmas szókinccsel, mint egy professzor.

Dick tata talált egy hosszú, vastag ágat, amit emelőnek használt. Dick néne jól megragadta, és a kocsi aljának feszült. Willy, Ully és Dolly, a három szamár teljes erőből nekifeküdt a hámnak, és többszöri hórúkkra sikerült is kerékre állítani a kocsit. A földre került oldala meglehetősen koszos lett, de az eső majdcsak tisztára mossa. Amúgy semmi nem rongálódott meg.

A házaspár beszállt, és pilácsot gyűjtött. Összeszedték a felborult holmikát, és mindent szépen a helyére tettek. Amikor ezzel megvoltak, lehuppantak a főzsarokban álló asztalkához, egymás kezét szorongatták, és szomorúan néztek maguk elé. Egyiküknek sem akaródzott aludni menni.

Dick néne sóhajtozott, és csak azt kérdezgette:

– Mit tegyünk most, Dick tata?

Dick tata pedig mindig rávágta:

– Nem tudom.

Szókratész végül megrázta a tollazatát, és felfújta magát.

– Várunk és teázunk! – rikácsolta. Ezt is tették, mert tény és való, hogy ennél értelmesebbet pillanatnyilag nem tehettek volna.

A kocsi előtt, az esőben és viharban ácsorgott Ully, Dolly és Willy. Ez csöppet sem zavarta a szamarakat, hozzá voltak szokva. De most lógatták a fejüket és az orrukat.

Második fejezet

amelyben Filkó megostromolja a Cidrivárat

Mialatt az országúttól jó messzire Dick tata és Dick néne a kocsiban üldögélt, teázott, és a fiáért aggódott, Filkó utat tört magának a rengeteg legsűrűbb sűrűjében. Akkoriban vidéken nálunk is rendes őserdők voltak, ezeréves faóriásokkal, olyan hegyszorosokkal, ahol élő ember nem járt még, kúszónövényekkel és mocsarakkal, ahol lidércfények ropták a táncot. A hetedhét rengeteget, ami ebben a történetben szerepel, Rémerdőnek hívták, mert rém félelmetes volt.

Meg azért is hívták így az erdőt, mert nemcsak medvék meg óriáskígyók éltek benne, hanem erdei manók, ártó szellemek és mindenféle szörny. De legfőképpen ott éledélt valahol, a megközelíthetetlen várában rejtőzve a legeslegfélelmetesebb rablólovag, akinek a nevét Dick néne olyan fogva-cogva mondta ki: Rosszcsont Rodrigó.

Közel s távol senki se merte kiejteni ezt a nevet, csak titokban, suttogva, mert már maga a név említése is veszélyesnek számított. Számtalan

történet keringett a szörnyeteg elvetemültségéről és gonoszságáról. Mindenekelőtt rettentő harcerejéről szóltak a legendák, ezért legyőzhetetlen hírében állt. Még a legbátrabb daliáknak és a lehetetlent nem ismerő, legmerészebb harcosoknak sem fűlött a foga kevés sikerrel kecsegtető kalandba keveredni az erdő rémével, így mindenki nagy ívben elkerülte a Rémerdőt.

Ennek ellenére – vagy éppen ezért – Filkó elhatározta, hogy felkeresi ezt az embert.

Ez a csodálatra méltó elhatározás azonnali magyarázatra szorul, nehogy valaki hamis képet alkosson Filkóról, és azt higgye róla, hogy hű de bátor vagy hű, mekkora hős.

Mert nem volt az. Bátor az, aki fél, és legyőzi a félelmét. De Filkó azt se tudta, mi a félelem, így nem is volt mit legyőznie.

Csak az fél, aki ismeri a benne lakozó gonoszságot, és ezért inkább elkerüli. De Filkó erről sem tudott semmit. Halvány lila dunsztja sem volt erről. Ezért ez nem érdemnek, hanem sokkal inkább hibának számított. Fogalma sem volt róla, hogyan kell orvosolni egy ilyen hiányosságot. Azt mondták neki, hogy aki nem képes különbséget tenni jó és rossz között, az örök gyermek marad. De Filkó nem akart gyerek maradni, ő fel akart nőni, ezért is szökött meg, és kelt útra Rosszcsont Rodrigó felé, aki igazi szaktekintély volt gonoszság terén.

Még mindig dúlt az égiháború, patakokban folyt az eső, villámlott és mennydörgött, a viharos szélről pedig felbolydult az egész erdő. Filkó nem öltözött fel rendesen az expedícióhoz. Kicsi, vékony alakján harlekinjelmez volt, amit Dick néne varrt neki a marionettbábok jelmezeiből maradt anyagokból. Kis színes foltok bársony-, bőr- és aranszövetekből, irha-, selyem-, nemez- és gyapjúfecnikből. A ruhája teljesen átázott, rátapadt a kezére, lábára. Kalapja se volt, rókavörös haja pedig összekócolódott a fején. Szeplős arca és kék szeme olyan benyomást keltett, mintha a fiú egyenesen az égből pottyant volna le.

A villámok fénye megvilágította az óriási, göcsörtös fatörzseket – olyanok voltak, mint megannyi görbe lábú és kezű furcsa alak, mint megannyi kidülledt szemű, porcogós orrú és tátongó szájú arc. A viharos szél úgy zúgott és bömbölt több szólamban, mint valami sopánkodó, jajveszékelő kórus. De Filkó csak menetelt tovább, fűtyült az ítéletidőre. Néha beütötte a fejét egy-egy ágba, amit a sötétben nem vett észre, vagy megbotlott a vastag gyökerekben. De megrázta magát, és elszántan folytatta vándorútját. A szél néha fákat csavart ki gyökerestül, recsegve-ropogva dőltek jobbra-balra, és sodortak magukkal más fákat. Filkó átkúszott a vastag fatörzseken, amik az útjába kerültek, utat tört magának a dzsumbujban.

Egyszer beszorult a lába valamibe, és nem tudta kihúzni. Húzta, húzta, de csak nem akart kijönni. Olyan volt, mintha foglyul ejtette volna egy gyökérgéz, mert másképp nem kerülhetett volna ilyen karmok közé. Filkó teljes erőből húzta és rángatta, de az a valami nem eresztette. Talán egy gonosz gyökérgnóm volt.

– Ide figyelj – kiáltotta Filkó –, engedj szabadon, Rosszcsont Rodrigó urasághoz igyekszem!

Ahogy kiejtette a száján a nevet, kiszabadult a lába. Lehet, hogy az erdei manók és a fák is rettegnek tőle? Vagy csak véletlen egybeesés volt?

Filkó alig tett meg pár lépést, amikor egy iszonytató villám pontosan arra a helyre csapott, ahol az előbb ő állt.

– Ez nekem szólt? – kérdezte Filkó. – Nem szép dolog, én csak kimondtam a nevét.

Még a félelmetes fákon is rémület suhant át ekkora arcátlanság hallatán. Kérges képükre hirtelen döbbenet ült ki, és olyan volt, mintha egymással súgtak-búgtak volna.

– Na jó – mondta Filkó –, csöndben maradok.

Valamivel később végre elcsendesült a vihar, csak a szél nem akart alábbhagyni, felhőfoszlányokat fújt a telihold előtt, így hol sötét lett, hol világos. De odalent, a Rémerdő mélyén, ahol Filkó kereste az utat, mindeb-

ből nem sokat lehetett észlelni. Az óriási fakoronák nemigen engedték át a báyadt holdvilágot.

Majd mintha elvágták volna, elült a szél is, és síri csönd lett. Csak az esőcseppek halk kopogását lehetett hallani. Köd szállt fel a földről. Az éjszakai állatok, akik eddig a rejtekhelyükön lapultak, most egymás után bújtak elő, és sötétben izzó szemmel figyelték a kis vándor minden lépését, aki csak úgy betört az ő vadászterületükre.

A föld egyre ingoványosabb lett, és sokféle óriási gombák nőttek. Volt, amelyik Filkónál is nagyobb volt. A talaj most érezhetően emelkedett, az erdő pedig ritkult. Néha már a holdat is látni lehetett a fakoronákon keresztül.

Miután Filkó jó sokáig caplatott felfelé, a csöndet hirtelen egy roppanás törte meg, majd még egy és még egy. Filkó elindult a hang irányába, és egy mogyoróbokor tövében medvére bukkant, aki épp mogyorót tört.

– Szia, mackó! – szólta Filkó, és a medvéhez lépett. – Hagyj nekem is. Éhes vagyok.

A medve megfordult, és brummogva a hátsó lábára egyenesedett. Háromszor nagyobb volt Filkónál, és ámulva bámult le a furcsa, tarka ruhás, apró alakra.

– Nyugi, nem bántalak – mondta Filkó.

Vagy azért, mert a medve már jóllakott, vagy mert összezavarodott ekkora pimaszságtól, visszaereszkedett négy lábra, és brummogva elcammogott.

Filkó meleg szívvel nézte, és utánakiáltott:

– Köszönöm!

Azután összegyűjtötte az összes mogyorót, amit a földön talált, teletömte velük tágas kabátzsebét, és folytatta útját. Fogával törte és egymás után mind befalta a mogyorókat.

A hold már jócskán arrébb vándorolt, amikor hirtelen szétnyílt az erdő Filkó előtt, és egy csipkézett szegélyű, csupasz sziklaszirt látványa tárult

elé, amely meredeken meredt az ég felé. A legmagasabb csúcson, a halvány fényben egy vár körvonalai derengtek, amelynek látványától még ekkora távolságból is mindenkinek futkosott volna a hátán a hideg – mindenkinek, kivéve Filkót, aki elégedetten bólintott, és elismerőleg füttyentett egyet. Biztos volt benne, hogy végre megérkezett a helyes postacímre: Rosszcsont Rodrigó rablólovag, lakhelye a Rémerdő Grabanc-ormán álló Cidrivár.

A vár fekete kőtömbökből épült. Öt különböző magasságú tornya volt, és mind valahogy csálának és görbének tűnt. A külső fal közvetlenül a függőleges sziklameredély szélén futott végig, ezért csak néhány ablak nézett a völgy felé – amelyek úgy meredtek az éjszakába, mint megannyi üres szemgödör. Várarok nem volt, csak az épület egyik oldalán tátongott kapu, de lenről nem látszott, hogy nyitva vagy zárva van-e. A vár piszok nyomorúságos összbenyomást keltett.

Filkó elindult fölfelé. Az út keskeny, korlát nélküli sziklaösvény volt, ami összevissza tekergett-kanyargott a magas kőszirtek körül. Útközben, ahol akadt egy talpalatnyi hely, Filkó sírhantokba botlott, a kőkeresztek ferdén álltak ki a földből. A sírköveken ilyen feliratokat betűzött ki nagy nehezen:

Ez Irgumburgum Bogumil lovag sírja,
akit Rosszcsont Rodrigó győzött le
három napig tartó viadalban.
Vándor, ne merészkedj tovább!

Vagy:
Itt nyugosznak az óriás, Zabolátlan Menuwel
kínkeservvel összegyűjtött földi maradványai,
akinek az volt a pechje,
hogy Rosszcsont Rodrigónak nem volt ínyére.
Vándor, vedd fel a nyúlcipőt!

Vagy:
Az a kevéske, ami megmaradt
a Bitang Banda
tizenhárom banditájából,
aki Rosszcsont Rodrigó útjába akadt,
ebben a virágcserepben van elföldelve.
Idegen, húzd el a csíkot gyorsan!

Magasabbra érve Filkó többször is megbotlott a szanaszét heverő koponyákban és csonthalmokban. Egyszer emberi csontvázakból álló sorfal mellett kellett végighaladnia: az áldozatokat rozsdás láncsal kovácsolták a sziklafalhoz, és sisak volt rajtuk. Nyilvánvaló, hogy egy csapatnyi lovag volt, akiket azért büntetett meg Rosszcsont Rodrigó, mert megpróbálták hívatlanul meglátogatni.

Ez a díszalakulat bárki mást arra ösztökélt volna, hogy meghátráljon és hazameneküljön, mert otthon bizony minden sokkal szebb és jobb. De Filkót nem.

Amikor végre felért a csúcsra, észrevette, hogy az út egy sziklaoromban végződik. Tátongó szakadék fölött csapóhíd vezetett a vár kapujáig. Olyan korhadt volt ez a híd, és olyan rozsdásak a láncai, hogy kétségesnek tűnt, kibírja-e egyáltalán, ha Filkó átmegy rajta. A kapu ráadásul zárva volt.

Filkó a híd pallójára lépett. Recsegett, ropogott és csúszni kezdett valami, majd a mélybe zuhant. De Filkó ment tovább. Egyszer át kellett ugrania egy hiányzó deszkapallót. Ide-oda lengett az egész építmény, csikorogtak a láncok. De egyszer csak a kapu előtt találta magát.

A kapu közepén ördögpopfát formázó kopogtató díszelgett, szájában vastag vasgyűrűvel. Filkó megragadta a vasgyűrűt, és néhányszor megzörgette vele a kaput. Hallotta, milyen kísértetiesen visszhangzik a kopogás a vár belsejében, amúgy egy pissenést se lehetett hallani. Most hangosabban kopogtatott. Majd tölcseért formált a kezéből, és úgy kiáltott:

– Hé, hahó! Rosszcsont Rodrigó rablólovag uraság, lenne szíves beengedni?

Semmi válasz, sehol senki.

Filkó kopogtatott még egy darabig, de hiába. Lassacskán elfáradt, egész éjjel talpon volt. Majd leragadt a szeme.

„Hátha – mondta magában – csak elugrott valahová valamiért. Biztos mindjárt hazaér, különben kitett volna egy cetlit, hogy *Szabadságon vagyok*, vagy ilyesmi. Leülök ide, és várok egy kicsit.”

A kapu sarkába kucorodott, és a következő pillanatban már az igazak álmát aludta.

